

משפחת מילר מכרה את ילדיה - והתחרטה הילדים המכורים

המתווך

זישע רוטגולד, יהודי אמיד מירושלים, הסוען כי עשה הכל רק כדי להציל את נפשות הילדים מהמיסיון, למנוע את צאתם לשמד.

שני אזרחים עשו לפני למעלה משלוש שנים עסקת חליפין. זישע רוטגולד, יהודי חרדי מירושלים, נתן למורים מילר מבארשבע קטנוע וספה להובלה. כתמורה נתן מילר לרוטגולד שניים מילדיו: דוד (2) ומשה (1). מילר היה מחוסר עבודה. רוטגולד חיפש מצוה. הוא שמח בכל פעם כשגיתגה לו ההזדמנות להציל ילד יהודי מלהתבולל. משפחת מילר ראתה בו משיע. הוא הסכים לדאוג לילדיהם ולהם כאחד. הם לא ידעו כי יבוא יום ורוטגולד יראה להם כהתגמלות השטן עצמו.

רות (47) ומוריס (55) מילר היו ראשוני המתישבים בבארשבע. הגבר היהודי ואשתו הנוצרית האיטלקיה, שסבלה מהנאצים בגלל מתן עזרה ליהודים, הכירו זה את זה באוסטריה, מולדת הבעל, נישאו שם והגיעו לבארשבע עם השחרור. מוריס קיבל שיכון, ייצר ליד הבית בלוקים לבנין. הפרנסה היתה טובה, עד שנודע שאשתו היא נוצרייה. כמה מהשכנים שייצרו גם הם בלוקים, שיכנעו בקלות את הסביבה לא לקנות אצל המיילרים "הגויים".

בשנת 1956 כבר היו לווג מילר שלושה ילדים. רות ניסתה לעזור לבעלה בייצור הבלוקים, להוויל עלידי כך את מחירם. אבל עובדת היותה נוצרייה היתה בעוכריהם. השכנים הורו כי הם אנשים נוחים וחיביים, אך מכאן ועד להעפשתם על יצרני הבלוקים היהודיים היה המרחק רב.

רות פנתה ללשכת הסעד בבארשבע. סיפרה על הסבל הרב שעברה בגלל העזרה שהושיעה ליהודים נרדפים בימות המלחמה. "עכשיו אתם יכולים להחזיר לי מעט מזה", ביקשה. אנשי הסעד הרחרו במשך כמה חודשים, הודיעו לה כי נוכח שצדקה ותמור רת תשלום מציעה של 90 לירות לחודש לכל אחד מהילדים הם מוכנים לעזור ולסדר את הילדים במוסד מתאים.

יותר לא פנתה אליהם. היא שיכנעה את בעלה כי הרבה יותר זול יהיה למסור את הילדים למיסיון. המוסד הקתולי הצרפתי של ירושלים טן וינציט זה פאול קיבל את כל המשפחה תחת כנפיו, תמורת 45 לירות עבור שלושת הילדים. את הכסף השתכר הווג באותו מקום העבודה.

המשיח בעצמו?

היתה זו התקופה הטובה ביותר שירצה על הווג מילר בישראל. עד שיום אחד, בשעה שטיילו בשכונת סנהדריה, פגשו יהודי מבוגר בעל זקניתו שחיה. הוא נכנס עמם בשיחה, שאל מאין הם ומה הם עושים בקרבת הגבול. הווג הסביר לזישע רוטגולד, בעל מכססה גדולה במקום, כי הם מבארשבע וגויים במסד הקתולי יחד עם שלושת ילדיהם.

כשמע רוטגולד כי הילדים מתחנכים על ברכי הנוצרות, לא עזב את הווג. לקח אותם לביתו, הגיש להם קפה וועות וביקש שיססרו לו את כל תולדותיהם. "אל תדאגו", אמר להם, "אני אבקר את הילדים, אביא להם סוכריות ובנגות ודאג גם לכם." מילר

דחף את אשתו בחשאי במרפקה. "זהו בודאי המשיח בעצמו", לחש לה. רוטגולד רשם את כתובתם, ברח אותם והבטיח לבקר אצלם תוך ימים מספר.

לא עבר שבוע והוא הופיע במוסד עמוס כל טוב, נישק באהבה רבה את הילדים והלך, בהבטיחו לחזור. הוא חזר. במשך המישה חודשים בא בקביעות לבקר את הילדים.

באחד הימים הודיעו לרות כי אשה מבקשת לראות את בנה דוד. רות יצאה למדורגות הבנין, כשדוד נגרר אחריה. שם חיכתה להם אשה לבושה בגדים נאים ומטפחת על ראשה. היא לא אמרה מלה, חטפה את דוד והחלה לרדת במהירות במדרגות. רות התאוששה מהפתעתה, התלה לזעק בקולי קולות: "הצילו, חוטפים את ילדי!" האחי יות צלצלו מיד בכל הפעמונים. האשה נבהלה, השאירה את דוד על המדרגות בחצי הדרך ונמלטה במונית אפורה שחיכתה לה סמוך למקום.

המילרים רצו לרוטגולד, ביקשו הסבר. הוא היה האדם היחיד בעיר שידע על קיומם. "אינני יודע מכלום", ענה הזקן.

האונייקטים דוד ומשה מילר הקטנים, כפי שנראו זמן קצר לפני שהוצאו ממוסד המיסיון ונמסרו לרוטגולד, שהעבירם לאימוץ למשפחות ירושלמיות. הם נראים יחד עם אמם רות, שעבדה עם בעלה באותו מוסד, ספלה שם בילדיה.

בו במקום לקח את מילר הצידה, ניסה לשכנעו שכיהודי אסור לו להחזיק את ילדיו במוסד קתולי. "אם תוציא אותם משם יעזרו לך היהודים", לחץ עליו. מוריס מילר חשב מעט והחליט כי רוטגולד צודק. שבוע שלם היה דרוש לו לשכנע את רות, שלא הסכימה להתחיל שוב בנדודים. "אני יהודי, את רוצה לעשות דקא נגדי?" האיץ בה. רות נכנעה.

רוטגולד בא במכונית, לקח את כולם לילון, הבטיח לשלם את כל ההוצאות. כעבור שלושה ימים בא לקחת את דוד ומשה. מאז לא ראו המילרים את ילדיהם. יומיים אחרי שלקח את הילדים חזר רוטגולד, ביקש שיבואו אתו אל עורך־דין כדי לחתום על גיירות. "הוא הסביר לי שאני תותמת שאני מסכימה שהוא יסדר את הילדים", סיפרה רות. "ממש הלכנו לאיזה מקום במגרש הרוסים. שוב נתנו לנו גיירות לחתום. הסבירו לי מה שכתוב שם. חתמתי. גם מוריס חתם."

פתאום אמר לי רוטגולד שהוא צריך לדבר אתי ביחידות. הייתי אז בהריון. הוא הציע לי שכשאצטרך ללדת יקח אותי לסני טריום. אני אניד שהוא אבי הילד ותמורת זה אקבל אלפיים לירות. טרצתי בצעקות

המוכרה רות מילר, הנוצרית שי הבינה, לפי זכרונה, כי רוטגולד מוכן היה לעזור רק תמורת המציג וזה למסור את הילדים לחינוך במוסד יהודי.

גולד דחה אותה בתירוצים שונים. ההורים חזרו לבארשבע, עבדו בכל מיני עבודות עם האופנוע, הובילו משאות ומכרו גוון בישובי הסביבה. אולם בשום מלאכה לא הצליחו.

החזירו את ילדי!

כעבור ארבעה חודשים באה רות לראות את הילדים. "הם מתו בשבילך", הודיע לה רוטגולד. רות התקוממה, ניסתה לעשות בו שפטים. אשתו של רוטגולד התערבה, הבטיחה להביא את הילדים לבארשבע. הם אמנם באו לבארשבע, אבל לא כדי להביא את הילדים אלא כדי לחפש אחריהם. מילר יצא עם רוטגולד ואשתו לסיור במשכנות העוני של העיר, בתקווה שימצאו ילדים אחרים, יחזירו תמורתם את ילדי מילר להוריהם. אולם גם סגדל מרוקאי וגם יצאנית הונגרית לא הסכימו למסור את הילדים.

"החזירו לי את ילדי שלי!" דרשה רות. רוטגולד ביקש את הוספה בתורה ועוד אלפיים לירות להוצאות. רות ניסתה להשיג את הכספים ומשלא הצליחה, הודיעה על כל הענין למשרד הסעד, ביקשה את התערבותו. הפניה לא הועילה. "את הילדים לא אנחנו לקחנו ממך ולא אנחנו נחזיר לך אותם", השיבו.

ביוזמתה העצמית כתבה רות מכתב לרוטי גולד, שאם לא יחזיר לה את ילדיה תדאג לשלוח אליו אנשים שירצחו אותה. המכתב הועבר למשטרה בבארשבע ורות הוזמנה לחקירה. "האם רק אימת או שבאמת תבצעי זאת?" שאלו אותה החוקרים, כמחפשים להקל עליה. "בודאי שאעשה", ענתה. מפקד נפת הנגב אסר עליה לנסוע לירושלים, מחשש שתבצע את איומה.

"מכרו את ילדי!" הכריזה רות השבוע, "ואם לא יחזירו לי אותם אפנה לותיקן בענין זה!"

רוטגולד עצמו הכחיש בתוקף כאילו הרי יוח שכר כלשהו מהענין. "אם יתברר שי הרהחתי מהעסק אני פסול", הכריז. "אז אפשר יהיה לקרוא לי אדם מהגונגל. אבל אני יודע שהם הבינו מה שעשו. תירגמו להם בדיוק. יש לי צו אימוץ מבית־המשפט, שאני יכול לעשות בילדים מה שאני רוצה ולהורים אין זכות עליהם."

נקודה זו בדבריו של רוטגולד הוכחשה על־ידי משרד הסעד. "התנגדו למתן הצו כשסנה אלינו בית־המשפט בשאלה זו", הכריזו אנשי המשרד, שבלי המלצתם אין השופט נתן מעולם צו אימוץ. אולם גם דובר המשרד עצמו, צבי מירוני, לא הכחיש שאמנם קיים גונגל בענין אימוץ ילדים בישראל. "אם יש לי ילד ואני רוצה אופי ניים, אני מוכר אותו ומקבל את האוספים — וזהו זה. אף אחד לא יכול למנוע זאת, כי זה החוק הקיים."

אולם על אף הכשר זה שניתן לגונגל, מצא סוף־סוף משרד הסעד צורך להתערב. השבוע קיבלה רות מילר מכתב, בו הודיעו לה כי הענין הועבר לטיפולו של היועץ המשפטי של משרד הסעד בירושלים.